

Anna, Marian en Darius: aanwinsten voor Nederland
Meer dan 25 jaar geleden kwam Anna met haar twee kinderen Marian (12 jaar) en Darius (6 jaar) vanuit Iran in Ter Apel aan. Jarenlang leefde zij met haar kinderen in onzekerheid; van afgewezen asielaanvragen tot wonen in de noodopvang. Het verblijf in de illegaliteit heeft weerslag op het gezin. Darius is boos op de wereld en verzet zich tegen gezag. Confrontaties met de politie gaat hij niet uit de weg. Anna laat haar kinderen niet los, door een wijkagent die haar zoon een kans gunt komt er een ommekeer. Wanneer het gezin uiteindelijk toch een verblijfsvergunning krijgt, kunnen zij hun leven verder opbouwen in Nederland. Anna werkt als hulpverleenster en haar kinderen werken bij de politie in Amsterdam en Assen. Was illegaliteit strafbaar geweest, dan had hun toekomst er waarschijnlijk heel anders uit gezien. Nu zetten ze zich in voor onze samenleving.

Jeannie: van asielzoeker tot IT'er bij de overheid
Ruim tien jaar leefde Jeannie (33) ongedocumenteerd in Nederland. Haar vlucht uit Congo was levensgevaarlijk, maar wat volgde, noemt ze “een nieuwe nachtmerrie”: wantrouwen, afwijzing, en telkens weer moeten bewijzen wie je bent. Jeannie behoort tot de Banyamulenge, een zwaar vervolgte minderheid in Congo. Maar de Immigratie- en Naturalisatiedienst betwijfelde jarenlang haar afkomst, ondanks een paspoort, een taalanalyse en experts die haar verhaal ondersteunden. Haar asielverzoek werd meerdere keren afgewezen. Toch gaf ze nooit op. De opleiding sociaal werk bood haar hoop en houvast na jaren van onzekerheid en psychische problemen. “Ik dacht: ik kan vechten voor mijn toekomst.” Nader onderzoek en goede begeleiding hebben er voor gezorgd dat Jeannie haar verblijfsvergunning alsnog toegekend kreeg. Nu werkt ze als software engineer bij DUO, waar ze processen helpt optimaliseren. “Mijn werk biedt mij de kans om mezelf te ontwikkelen én iets positiefs bij te dragen aan de maatschappij,” zegt ze. “Dat maakt mijn werk niet alleen leuk, maar ook echt belangrijk.”

Strafbaarstelling illegaliteit is slecht voor de samenleving

Het parlement behandelt binnenkort de wet die illegaliteit strafbaar stelt. Deze strafbaarstelling is slecht voor de samenleving, vinden onder meer de politie, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten (VNG), 3 overheidsinspecties, de Raad van Kerken in Nederland en artsenfederatie KNMG. Deze wet lost geen problemen op, maar veroorzaakt ze.

De overheid zet zich in om afgewezen asielzoekers terug te laten keren. Bij voorkeur vrijwillig, desnoods door gedwongen uitzetting. Dit lukt vaak niet. Soms werken asielzoekers niet mee, soms de landen niet en soms hebben mensen tóch recht op verblijf.

Omdat het de overheid veelal niet lukt om een oplossing te vinden, ook niet met dwang, belanden deze mensen op straat. Ze mogen niet werken, krijgen geen uitkering of huisvesting, kunnen zich niet verzekeren, enzovoorts. Toch zullen ze moeten eten, slapen, eventueel medicijnen nemen. Hoe dan? Dit is slecht voor de asielzoeker én voor de samenleving.

Strafbaarstelling leidt echter niet tot meer vertrek, maar tot meer overlast en meer criminaliteit. De politie en de VNG wijzen daar ook op. De leefbaarheid en veiligheid van onze samenleving worden aangetast. Immers: illegalen zullen hulp mijden uit angst

om opgepakt te worden, een boete te krijgen of opgesloten te worden. Daarnaast zullen ze makkelijker doelwit worden van criminelen die hen willen gebruiken of uit willen buiten. En ze zullen geen aangifte durven doen van strafbare feiten waarvan ze getuige of slachtoffer zijn. Criminelen spinnen garen bij de wet.

“Deze wet leidt niet tot meer grip op migratie”

Vanuit openbare orde en humanitaire overwegingen is het veel slimmer, want effectiever, om hulp te bieden bij terugkeer, doormigratie of het verkrijgen van een legale status hier als iemand daar recht op heeft. Zó los je problemen op. Dat moet vanuit opvang, anders is het vrijwel onmogelijk. Dat weten wij bij INLIA uit jaren ervaring.

Jarenlang hebben het ministerie van Justitie, diverse (grote) gemeenten en gespecialiseerde

hulporganisaties zoals INLIA samengewerkt aan oplossingen voor illegale asielzoekers. We hielpen asielzoekers zonder papieren om terug te keren, of om zich legaal in een ander land te vestigen. Ook hielpen we afgewezen asielzoekers die tóch recht bleken te hebben op verblijf hier en die nu een steentje bijdragen aan de samenleving.

Het ministerie liet de resultaten wetenschappelijk onderzoeken; de conclusie was dat dit project zou moeten worden voortgezet. Want dit werkt!

Strafbaarstelling van illegaliteit helpt niets en niemand. Iedereen met verstand van zaken ziet dat strafbaarstelling niet leidt tot meer grip op migratie, maar tot grote problemen.

INLIA blijft zich inzetten voor effectieve en aanvaardbare oplossingen voor alle maatschappelijke partijen.

WE MOETEN DEZE WET STOPPEN

Iedereen kan zijn mening geven over het wetsvoorstel; de Rijksoverheid heeft daarvoor een internetconsultatie geopend.

Dien jouw bezwaar in op:
internetconsultatie.nl/novelle/b1

Benader ook jouw politieke partij en roep op tegen strafbaarstelling te stemmen.

www.stopdeasielwetten.nl
#Stopdeasielwetten #StopdeStrafbaarstelling #GoedvoorNederland
www.inlia.nl

Raad van State: wetgevingsproces was onzorgvuldig

De Raad van State kraakt harde noten over het amendement dat illegaal verblijf strafbaar maakt. Zo stelt de Raad onomwonden dat “het wetgevingsproces voorafgaand aan de stemming over het amendement onzorgvuldig is verlopen”. Regering en Tweede Kamer hadden op zijn minst “voldoende tijd moeten nemen om relevante aspecten in kaart te brengen en af te wegen”.

Zeker nu bleek dat hierover grote zorgen bestaan in de samenleving en bij instanties die te maken hebben met personen die illegaal in Nederland verblijven, zegt de Raad. Die verwijst onder meer naar de reacties van de Vereniging van Nederlandse Gemeenten, de politie, de inspectie Justitie en Veiligheid, de artsenfederatie en de Raad van Kerken in Nederland.

Meerwaarde strafbaarstelling onduidelijk

De Raad van State is zeer kritisch over de kwaliteit van het voorstel: “Het is van groot belang dat de wetgever zorgvuldig beoordeelt of het doel van een strafbaarstelling de inbreuk op de rechten en vrijheden rechtvaardigt. Hierbij dient duidelijk te worden wat de meerwaarde van de voorgestelde strafbaarstelling is ten opzichte van bestaande instrumenten.”

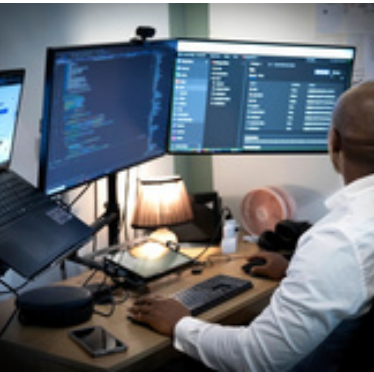
Dat is precies het punt van vele andere instanties: strafbaarstelling heeft géén meerwaarde. Het is niet effectief. INLIA vraagt zich dan ook af welk doel deze wet dient. Er was een project dat bewezen resultaten boekte in het oplossen van illegaal verblijf, dat is geschrapt.

Waarom wil je iets afschaffen dat aantoonbaar wél werkt en iets invoeren dat niet werkt en bovendien problemen veroorzaakt?

INLIA ziet in de overwegingen van de Raad van State de bevestiging dat strafbaarstelling van illegaliteit helemaal moet worden geschrapt.

Gaia en Lena: handen aan onze bedden
Op het moment dat onze nood het hoogst is, staan ze beiden klaar; tijdens de corona-pandemie werken de zusjes Gaia (25) en Lena (26) als stagiaire op de afgesloten Covid afdelingen van verpleeghuizen. Lena: “Ik vind het belangrijk om bij te dragen aan de Nederlandse samenleving.” Ze werken zich uit de naad om hulp te bieden. Terwijl: ze zijn op dat moment niet eens ‘legaal’ hier. Sinds 2013 zijn de zusjes uit Armenië met hun ouders in Nederland en verblijven in de INLIA-opvang in Groningen. Van de IND ontvangen de zusjes in 2023 alsnog een verblijfsvergunning. Beiden zijn nu de handen aan het bed die we zo hard nodig hebben. Lena werkt met mensen met dementie en Gaia met mensen met niet-aangeboren hersenletsel. Lena: “De band die je opbouwt, de dankbaarheid die je voelt en de glimlach die je terugkrijgt, maken alle moeilijke momenten de moeite waard.”

Samuel en Joseph: van asielzoekers tot vakspecialisten
Na 15 jaar onzekerheid zonder rechtmatig verblijf in Nederland krijgen Samuel en Joseph in 2016 op Sinterklaasavond eindelijk het verlossende nieuws: ze mogen toch blijven in Nederland. De broers vluchten als kinderen uit Sierra Leone en groeiden op in Assen. Ze ronden hun studies succesvol af – Samuel aan de Rijksuniversiteit Groningen, Joseph aan de Hanzehogeschool – maar kunnen door een wirwar van regels jarenlang niet aan het werk. Een breed gedragen actie uit Assen, met 13.000 handtekeningen en steun van meerdere Tweede Kamerleden, leidt uiteindelijk tot een verblijfsvergunning op basis van schrijnende omstandigheden. Inmiddels zijn ze uitgegroeid tot waardevolle krachten in hun vakgebied. Samuel ontwikkelt software voor overheden en bedrijven; Joseph begeleidt bodemsanering op vervuilde locaties. Samuel: “We zijn dankbaar dat we zinvol werk kunnen verrichten en zo van betekenis kunnen zijn voor de Nederlandse samenleving.”

Foto's: Peter Wassing

“Een diabeet niet helpen, kan leiden tot amputatie”

Ilva, doktersassistent

Als doktersassistent regelt Ilva dagelijks dat mensen de juiste zorg krijgen. Ze maakt afspraken met artsen, ziekenhuizen, apotheken enzovoorts. Als illegaliteit strafbaar wordt, zullen veel mensen geen medische hulp meer durven zoeken. Dat kan grote gevolgen hebben. “In mijn ogen heeft iedereen recht op zorg. Een diabeet met een wondje aan de voet niet helpen – dat kan uiteindelijk leiden tot een amputatie. Het is echt absurd.”

Kitty, vrijwilliger

“Mensen die ‘tussen wal en schip vallen’, pech hebben gehad in hun leven, hebben onze hulp nodig. Die kunnen we niet in de steek laten. Ik blijf meehelpen.”

“Terugkeer lukt niet zonder hulp”

Alinda, juridisch begeleider

“Strafbaarstelling lost niks op. Wat wél helpt, is samen werken aan de oplossing”, zegt juridisch consulent Alinda. Illegalen zijn vaak zogenoemd ‘ongedocumenteerd’: ze hebben niet de juiste papieren om hun identiteit onomstotelijk te bewijzen. Daardoor krijgen ze geen asiel, maar kunnen ze ook niet weg. Het boven water krijgen van die papieren kan een enorme worsteling zijn. “Mensen komen er meestal zelf niet uit”, zegt Alinda, “Terugkeer of legalisering lukt niet zonder hulp.” Die begeleiding is wat zij doet. En inzet loont, weet Alinda: “Mensen keren terug of blijken toch recht te hebben op een verblijfsvergunning.” Mijn geloof in rechtvaardigheid en barmhartigheid maken dat ik blijf staan voor het werk dat ik doe. Want ik weet dat dit werkt!”

“De straat is nooit deel van de oplossing.”

Henriët, juridisch begeleider

“Als illegalen op straat staan zijn ze alleen bezig met overleven: hoe kom ik aan eten en drinken, waar kan ik douchen en slapen? Dan zijn ze dus niet met vertrek of legalisering bezig.” Als juridisch begeleider helpt Henriët vaak bij terugkeer. Bijvoorbeeld door mensen te begeleiden naar ambassades. Als mensen die hulp niet meer durven opzoeken kunnen er juist minder mensen vertrekken en dan blijven er juist meer illegaal hier. Daarom is de straat geen onderdeel van de oplossing.”

“Het is heel belangrijk dat iedereen aan zijn toekomst kan werken.”

Dragana, manager opvang

“Dit kunnen we in een land als Nederland toch niet doen? Het voelt alsof we falen als land.” Als locatiemanager bij INLIA's opvang hoort Dragana veel schrijnende verhalen. “Mensen vluchten niet voor niets. Ze zijn op zoek naar veiligheid en dan neem je ze ook het laatste restje veiligheid af.” Ze vindt het essentieel dat mensen niet op straat belanden, ook voor de maatschappij. “Je moet naar de wc kunnen, je moet eten. Als dat niet lukt, ga je overleven. Dan ga je vechten voor je leven, misschien zelfs letterlijk.”

velen - ook de politie en de VNG. Het is symboolpolitiek die problemen laat voortbestaan en verergert. Terwijl dat niet hoeft. Waarom willen politici dat? Blijkbaar hebben ze een ander doel dan problemen oplossen. Welk doel dan? Dat moeten we ons afvragen. Voor wat voor samenleving staan zij? Belangrijker: voor wat voor samenleving willen wij staan? Wat voor samenleving willen wij zijn? Dat is voor mij de kern. Ik blijf werken aan een rechtvaardige en barmhartige samenleving voor ons allemaal.”

Ineke, vrijwilliger

“Naast liefdevol is mensen in nood helpen en niet straffen.”

Izre, manager

“Ik vind het humaan om illegale vreemdelingen opvang en zorg te bieden tijdens het werken aan perspectief. Dat geldt zeker voor de psychiatrische patiënten bij ons en voor de enkeling die een risico vormt. Juist die wil je toch niet laten zwerven? Opvang dient de samenleving; het bevordert de openbare orde en veiligheid. Strafbaarheid bewerkstelligt het tegendeel.”

Helmer, aanspreekpunt kerken

“Als illegaal verblijf strafbaar wordt, gaan we dan veroordeelde criminelen uit overvolle gevangenissen vrijlaten, om plaats te maken voor mensen van wie het enige ‘misdrijf’ is dat ze geen geldig verblijfsdocument hebben? Volgens mij hebben politie en justitie wel andere prioriteiten.”

Jan Gerhard, vrijwilliger

“Wie een volgeling van Jezus wil zijn, moet zijn als de Barmhartige Samaritaan en kan dus migranten niet aan hun lot overlaten.”

Pieter, jurist

“Ik zie in mijn werk dat het vaak om mensen gaat die echt geen kant op kunnen. Die ga je dan steeds opnieuw een boete geven? Die ze niet kunnen betalen, waar-op je ze dan uiteindelijk opsluit? Wat heeft dat voor zin? Dit belemmert terugkeer alleen maar. Wij helpen nu bijvoorbeeld door met mensen naar ambassades te gaan, om terug te kunnen keren. Hoe moet dat als mensen strafbaar zijn? Dit is een slecht idee.”

Medewerkers en vrijwilligers van INLIA spreken zich uit

“Dit kan niet waar zijn, dit is inhumaan.”

Astrid, verpleegkundige

“Ik vind het wetsvoorstel afschuwelijk. Ik was stom-verbaasd dat dit door de Tweede Kamer kwam. Ik dacht: dit kan niet waar zijn, dit is inhumaan.” Als verpleegkundige ziet Astrid dagelijks hoe kwetsbaar de gezondheid van deze groep is. “Als mensen op straat belanden, gaan ze driebubbel zo hard achteruit. Velen hebben bijvoorbeeld hoge bloeddruk. Zonder behandeling kun je een hersenbloeding krijgen. Dat is niet alleen inhumaan voor de persoon, maar ook een stuk duurder voor de maatschappij.”

“Wat voor samenleving willen we zijn?”

John, directeur

“Voor mij zijn rechtvaardigheid en barmhartigheid kernbegrippen. Strafbaarstelling is dat beide niet. Niet voor de mensen die in de knel zitten en met wie wij werken aan oplossingen, ook niet voor de samenleving. Het project dat wij uitvoerden met onder meer het ministerie van Justitie en de gemeente, dat werkte. Dat is wetenschappelijk vastgesteld. Waarom wil je afschaffen wat werkt en iets invoeren dat niet werkt? Want deze wet veroorzaakt problemen, voorzien

“Ik zag mezelf niet een oude vrouw met rollator op straat zetten.”

Rients, woonbegeleider

“Mensen aan hun lot overlaten, veroorzaakt alleen maar meer problemen. Het is een hele domme keuze om dat feit te ontkennen.” Als woonbegeleider is Rients dagelijks aanspreekpunt voor de gasten in INLIA's opvang. Het is een zeer diverse groep. “We hebben hier ook oude vrouwen die met een rollator lopen.” Eerder zou hulpverlening strafbaar worden. Rients: “Ik zag het niet voor me dat ik bejaarde vrouwen op straat zou zetten.”

Bestuur INLIA: “Als je naastenliefde belangrijk vindt, veroordeel je mensen niet tot een uitzichtloos bestaan”

Rechtvaardigheid in de samenleving bevorderen door op te komen voor asielzoekers in nood: daarvoor is INLIA in 1988 opgericht. Plaatselijke kerken en geloofsgemeenschappen deden dat omdat zij zich aangesproken voelden op hun christelijke verantwoordelijkheid. Dat geldt nu ook. Wij geloven dat God de eenheid van de mensheid wil. En zoals in ons manifest staat: “Juist vluchtelingen en

asielzoekers maken zichtbaar hoeveel geweld en onrecht er heerst in de wereld. Zich onttrekken aan de lasten en de zorgen die met de opvang van vluchtelingen verbonden zijn betekent: weigeren om dit geweld en onrecht als een maatschappelijk probleem te beschouwen. Vanuit ons geloof verworpen we die weigering en kiezen we partij voor vluchtelingen en asielzoekers.”

Als je naastenliefde belangrijk vindt, keer je mensen in nood niet je rug toe. Dan wil je mensen niet verder in de verdrukking brengen. Dan veroordeel je mensen niet tot een uitzichtloos bestaan hier, waarbij ze steeds opnieuw bestraft worden voor illegaliteit. Wij geloven in de waardigheid van ieder mens, en willen die waardigheid recht doen. Want daartoe roept God ons op.

Neela: begeleiding die werkt

Toen ze binnenkwam bij het INLIA Gasthuis in Groningen, sprak Neela nauwelijks, getekend door de zware trauma's uit Congo. Dankzij behandeling, medicatie en begeleiding bloeide ze langzaam op.

Met de geboden hulp koos ze ervoor terug te keren, met plannen voor een naaiatelier. De sleutel tot succes? Tijd, benadrukken haar begeleiders: “Tijd voor medische, maatschappelijke, juridische en woonbegeleiding. Dat werkt. Het klinkt misschien niet sexy, maar het is de realiteit.” Vanaf de straat was deze terugkeer zeker niet gelukt.

Biko: voor een schone werkplek

De Nigeriaanse Biko is 40 jaar oud. Jarenlang leeft hij in onzekerheid over zijn toekomst, maar in 2022 krijgt hij eindelijk bericht dat hij hier mag blijven.

Met een legale status op zak, vindt Biko al snel een baan. Iets heel anders dan hij vroeger in Nigeria deed, toen hij een winkeltje in onderdelen dreef. Maakt hem niet uit dat het ander werk is; voor Biko is het belangrijk om bij te dragen aan de samenleving. Hij helpt studenten nu aan een schone studie-omgeving; hij is schoonmaker bij de universiteitsbibliotheek in Groningen. “Het maakt me blij omdat ik met zoveel mensen en zoveel activiteiten in contact kom en ook vrienden heb”, zegt Biko.

Tigik: Van mogen blijven naar meehelpen bouwen

Tigik weet hoe het voelt om jarenlang te leven in angst. Nu helpt hij anderen aan een mooiere woning — legaal, zelfstandig en vol trots. Na jaren van onzekerheid kreeg deze familie in 2022 alsnog een verblijfsvergunning. Een enorme opluchting voor vader Tigik. Inmiddels heeft hij zijn eigen bouw- en onderhoudsbedrijf en doet hij uiteenlopende klussen: van stucwerk tot complete

badkamers. “Ik ben blij dat ik nu eindelijk iets kan terugdoen voor Nederland,” zegt hij. Zijn vakmanschap is gewild, de opdrachten blijven binnenstromen. Ook zijn kinderen doen het goed en werken aan een mooie toekomst in de stad waar ze zijn opgegroeid.

Politie
“De verwachting is dat het strafbaar stellen van illegaal verblijf zal leiden tot een viciëuze cirkel: vreemdelingen die niet kunnen vertrekken uit Nederland kunnen (herhaaldelijk) in detentie worden geplaatst, zonder zicht op terugkeer naar het land van herkomst. De politie heeft grote twijfel dat strafbaarstelling de leefbaarheid, veiligheid en maatschappelijke rust in Nederland ten goede zal komen.”

(Statement op 5 juli naar aanleiding van het aannemen van het amendement in de Tweede Kamer)

Vereniging van Nederlandse Gemeenten
“Het gaat hier om mensen die om verschillende redenen niet terug kunnen naar het land van herkomst, bijvoorbeeld omdat zij niet worden teruggenomen door het betreffende land. Door de strafbaarstelling zullen veel ongedocumenteerden hulp gaan mijden, waardoor de kans op mensenhandel, uitbuiting en dakloosheid toeneemt. Naar verwachting verplaatst deze groep zich naar de straten van steden en dorpen met alle risico's van dien.”

(Statement op de website op 3 juli)

Gezaghebbende instanties en organisaties over het wetsvoorstel

Jurriaan Penders, voorzitter artsenfederatie KNMG
“Beschaving toont zich in de manier waarop we omgaan met de meest kwetsbaren. In dit geval: mensen zonder verblijfsstatus, zonder netwerk, vaak zonder stem.”

(Statement op website op 7 juli)

Raad van Kerken in Nederland
“De criminalisering van de meest kwetsbare groepen in de samenleving tast niet alleen fundamentele menselijke waarden en rechten aan. Deze werkt ook uitbuiting in de hand, vergroot de afstand tot de hulpverlening, vergroot spanningen tussen groepen en verslechtert de veiligheid in de samenleving.

De maatregelen zijn een klap in het gezicht van kwetsbare mensen, die zich vaak in zeer moeilijke omstandigheden staande moeten houden.”

(Statement op 2 juli)

Inspectie Justitie en Veiligheid, Inspectie Gezondheidszorg en Jeugd en Inspectie Onderwijs
“De vrees voor straf zal leiden tot inperking van de feitelijke toegang tot onderwijs, medische zorg en bescherming tegen misdrijven zoals mensenhandel en uitbuiting. Ook wij als inspecties zijn bezorgd dat de toch al kwetsbare positie van onrechtmatig verblijvende mensen nog kwetsbaarder wordt, doordat zij geen gebruik meer kunnen en durven te maken van basale hulpstructuren. Daarnaast leidt de beperking in de toegang tot hulpstructuren, zoals het doen van aangifte of toegang tot zorg, ook tot bredere maatschappelijke risico's voor onder meer veiligheid, leefbaarheid en volksgezondheid.”

(Brief aan de minister van Asiel en Migratie op 16 juli)

Dit werkt wél

Bryan: bouwt aan Nederland

Bryan (48) staat altijd klaar om te helpen en dat vindt hij vanzelfsprekend: “Als iemand iets nodig heeft, is het toch fijn als je kunt helpen?” Bryan draagt letterlijk zijn steentje bij aan de Nederlandse toekomst. De Burundese vader loopt stage in de bouw, daar zijn tienduizenden arbeidskrachten nodig. Hij ziet daar een goede toekomst voor zichzelf: nuttig werk doen, zijn talenten benutten en in zijn eigen levensonderhoud voorzien. Zijn leven in Burundi was zwaar. Hij werd tijdens de burgeroorlog

ontvoerd en gemarteld. Eenmaal in Nederland werden zijn asielaanvragen jarenlang afgewezen. In Ter Apel ontmoet hij zijn vriendin en ze krijgen een dochter, inmiddels tien jaar geleden. “Ze heeft me gered,” zegt hij over zijn dochter. “Als ik slechte gedachten kreeg, dacht ik: ik moet volhouden voor haar.” Jarenlang leeft hij in onzekerheid zonder verblijfsvergunning, maar uiteindelijk krijgt hij die alsnog. Nu kan hij zijn kind opvoeden en tegelijkertijd werken aan de opbouw van Nederland.

Habib vond een weg terug

Vastgelopen in Nederland en doodsbang om terug te keren naar Irak: zo belandde Habib op straat. Pas met hulp van INLIA en de IOM kwam er een uitweg. Samen gingen ze stap voor stap op zoek naar oplossingen. De grootste belemmeringen, waaronder zijn medische problemen,

werden weggenomen. In talloze gesprekken kreeg Habib de rust en het vertrouwen om weer vooruit te kijken. Dankzij opvang en de vele gesprekken, kon hij uiteindelijk de moed vinden om zijn terugkeer naar Irak voor te bereiden. Zoals zijn begeleiders benadrukken: “Hoe keer je terug vanaf de straat?”

Joshua: “Mijn verblijfsstatus is niet wie ik ben”

Hij houdt van hout, van nieuwe dingen maken en vooral ook van dingen repareren, vertelt Joshua gepassioneerd. Al snel nadat Joshua zijn verblijfsvergunning in mei 2022 ontvangt heeft hij zijn eigen klusbedrijf gestart.

Joshua kwam als minderjarige vreemdeling naar Nederland. Als hij 18 wordt, komt hij op straat terecht en zwerft daar geruime tijd. Totdat hij een dominee ontmoet die hem een aantal maanden in huis neemt. “Dat was zo'n mooie dag.” Het verandert zijn leven. Joshua probeert opnieuw of hij naar school mag en zowaar: dat lukt. Aan het Alfa-college begint hij met de opleiding voor timmerman. “Wij zijn mensen, weet je. Ik ken er velen met zóveel talenten. Ze krijgen niet de kans om bij te dragen aan dit land. Het kan zo veel beter.” Hij valt even stil, denkt na. Dan: “Ik ben geen asielzoeker. Mijn verblijfsstatus in Nederland is niet wie ik ben.”

Mamadou: terug in Dakar

“Zonder hulp en opvang had ik dit nooit gered,” zegt Mamadou. ‘Dit’ is de terugkeer naar Dakar, Senegal. Daar woont hij nu weer. Zijn ouders dolgelukkig dat hij weer terug is, hij dolgelukkig dat hij voor hen kan zorgen nu hij heeft een bestaan heeft gevonden als taxichauffeur. Na de afwijzing van zijn asielaanvraag, besluit Mamadou vrijwillig te vertrekken. Maar: daarvoor heb je papieren nodig en die heeft hij niet. Hij moet dus naar de Senegalese ambassade. De dichtstbijzijnde staat dan in Parijs. Zonder hulp lukt je dat als illegaal niet. Je mag er niet eens heen, laat staan dat je binnenkomt.

Met hulp van INLIA weet hij een afspraak te maken. Dan nog is het geduld oefenen: vanwege allerlei vertragingen kan hij pas na anderhalf jaar echt vertrekken. Dankbaar neemt hij na aankomst een videoboodschap op. Wie hem ooit komt opzoeken, mag mee voor een taxiritje door de stad.

Hassan: “Ik dacht dat ze dood was”

Jarenlang denkt Hassan dat zijn moeder niet meer leeft. Op hun chaotische vlucht voor geweldsuitbarstingen in hun provincie in Ethiopië, raken de gezinsleden van elkaar gescheiden. Moeder Sabu komt moederziel alleen in Nederland terecht, zonder enig idee waar haar gezin is. Ze spreekt geen enkele taal behalve Koesjitisch en kan nergens uitleggen wat ze wil en wie zij zoekt. Haar zoon Hassan was ondertussen gevangen gezet door het regime. “Na mijn vrijlating heb ik haar overal gezocht,” zegt Hassan, “maar ik vond geen spoor. Ik dacht dat ze dood was.” Totdat Sabu met hulp van INLIA en anderen zich uiteindelijk verstaanbaar weet te maken en de begeleiders Hassans telefoonnummer vinden. Het telefoontje is onvergetelijk: “Toen ze zijn stem hoorde, kwamen de tranen meteen,” vertelt haar begeleidster. Door de gewijzigde omstandigheden en dankzij gezamenlijke inspanningen kan Sabu uiteindelijk terugkeren naar Ethiopië. Daar ziet ze haar zoon terug én haar kleinkinderen voor het eerst. “Ik voel me weer moeder én nu ook nog grootmoeder,” zegt ze. Inmiddels heeft ze drie van haar zeven kinderen teruggevonden. “Ik blijf zoeken, ik wil mijn hele gezin weer bijeen.” Zonder intensieve hulp zou Sabu haar zoon niet hebben kunnen vinden en niet hebben kunnen terugkeren naar haar gezin.

STOP DE STRAFBAARSTELLING

**Kom op voor een rechtvaardige en
barmhartige samenleving**

Dien je bezwaar in bij de Rijksoverheid
en benader ook jouw politieke partij.

internetconsultatie.nl/novelle/b1

INLIA

Help ons helpen

Bankrekeningnummer: NL47 INGB 0005 8728 15